Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΑΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ετος Γ΄ ΑΘΗΝΗΣΙ, κατά Ἰούνιον τοῦ 1881. Αριθ. 6

ΠΕΜΨΑΤΕ ΜΟΙ

ΤΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΣΑΣ!

Μικροι μου φιλοι, πολλοί ἐξ ὑμῶν ἔχετε βεβαίως φωτογραφηθῆ καὶ προσφέρετε τὰς φωτογραφίας σας εἰς τοὺς φίλους σας καὶ εἰς ὅσους ἐν γένει ἀγαπᾶτε, διὰ νὰ σᾶς ἐνθυμῶνται.

Ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, μικροί μου φίλοι, τὸ ὁποῖον πάντες ἐδείξατε μέχρι τοῦδε ὑπὲρ ἐμοῦ πείθομαι, ὅτι θεωρεῖτε καὶ ἐμὲ ὡς μίαν ἐκ τῶν καλλιτέρων σας φίλων, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀποστείλητε τὰς φωτογραφίας σας καὶ πρὸς ἐμὲ τὴν ἀγαπητήν σας φίλην «Διάπλασιν,» ἅμα μάθητε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὰς ἀποκτήσω.

Μὲ πόσην χαρὰν θὰ λάβω τὰς φωτογραφίας τῶν φίλων μου, καὶ θὰ τὰς θέσω εἰς τὸ λεύκωμά μου! πῶς θὰ τὰς παρατηρῶ μίαν πρὸς μίαν, διὰ νὰ γνωρίσω ἑνὸς ἑκάστου ἐξ ὑμῶν τὴν φυσιογνωμίαν καὶ νὰ τὴν ἀποτυπώσω βαθέως εἰς τὴν μνήμην μου, διὰ νὰ μὴ σᾶς λησμονήσω ποτέ, ποτέ! Μὲ πόσην εὐχαριστησιν θὰ ἴδω ὅτι ἡ φυσιογνωμία ἑκάστου τῶν μικρῶν μου φίλων συμφωνεῖ μὲ τὴν καλὴν ἰδέαν, ἣν ἐσχημάτισα περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἑκάστου αὐτῶν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν των.

Ἐὰν ὅλοι, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, μοὶ ἀποστείλητε τὰς φωτογραφίας σας, θὰ ἔχω μετά τινα καιρὸν τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν φωτογραφιῶν, καὶ τὴν χαριεστέραν, καὶ θὰ τὴν φυλάττω μὲ πολλὴν, πολλὴν προσοχήν, ὡς δῶρον ἀνεκτίμητον ὑπὸ τῶν μικρῶν μου φίλων προσενεχθέν μοι, καὶ μαρτυροῦν τὴν πρός με ἀγάπην των.

Παρακαλῶ ἐκείνους οἵτινες θὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ μοὶ ἀποστείλωσι τὰς φωτογραφίας των, νὰ μὴ λησμονῶσι νὰ γράφωσιν ὄπισθεν αὐτῆς τὸ ὀνομά των, τὸ ψευδώνυμόν των (ἂν θέλωσι νὰ ἔχωσι ψευδώνυμον) καὶ τὴν ἡλικίαν των, ἵνα μή ποτε συμβῇ κατὰ τὴν τακτοποίησιν τῆς συλλογῆς καὶ ἐκλάβω ἄλλον ἀντ' ἄλλου. Ἐκ τῆς συλλογῆς δ' αὐτῆς τῶν φωτογραφιῶν θὰ ἀντιγράφῃ προσέτι ὁ ξυλογράφος τὴν εἰκόνα τοῦ ἑκάστοτε βραβευσομένου ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς, διὰ νὰ τὴν δημοσιεύω, ὡς θὰ ἴδητε κατωτέρω εἰς τὸ περὶ διαγωνισμῶν κεφάλαιον.

Εἶμαι βεβαία, ὅτι πολλοὶ θὰ ἐκπληρώσωσι τὴν παράκλησίν μου ταύτην καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ καρδίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΩΣ ΗΛΛΑΞΕ!

ΣΚΗΝΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ *

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΝΩΛΗΣ, ΒΙΒΛΙΟΝ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ ΠΕΝΝΑ.

(Τὰ τέσσαρα τελευταῖα πρόσωπα εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Μανώλης καθήμενος πλησίον αὐτῆς ἐπὶ καθέκλας γράφει).

ΜΑΝΩΛΗΣ (κλείων τὸ τετράδιόν του). Ἐτελείωσε καὶ ἡ ἐξήγησίς μου· τὰ μαθήματά μου τὰ ἐμελέτησα· εἶμαι ἕτοιμος δι' αὔριον· τώρα ἂς ὑπάγω νὰ περιπατήσω ὀλίγον. (Σκέπτεται ὀλίγον) περίεργον πρᾶγμα! πρὶν ἀφήσω τὴν καταραμένην ἐκείνην ἀμέλειαν, οὔτε διασκέδασιν, οὔτε περίπατον ἐκαταλάμβανα· ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινα μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μὲ ἐκυνηγοῦσε κάποιος κατόπιν μου καὶ μ' ἐφώναζε εἰς τ' αὐτί μου: «Πήγαινε νὰ γράψῃς, ἀμελέστατε, πήγαινε νὰ μελετήσῃς! ἐπὶ τέλους δὲν ἐντρέπεσαι;... χὰ χὰ χά! μᾶς θέλει καὶ διασκέδασιν ὁ κύριος, μᾶς θέλει καὶ περίπατον ὁ εὐγενέστατος, ἐτελείωσε, βλέπεις, τὰς ἐργασίας του!» Τώρα μὲ ὀλίγον κόπον ὅλα διορθόνονται· πρῶτον δὲν μὲ λέγουν ἀμελῆ — τί βαρεῖα λέξις! ὅταν μ' ἔλεγον ἀμελῆ μ' ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐρράπιζον,—ἔπειτα θαρρεῖς ὅτι, ὅπως ἐγώ, ὅλα ἤλλαξαν τριγύρω μου· ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα μ' ἀγαποῦν περισσότερον· ὁ διδάσκαλος μ' ἔχει εἰς ὑπόληψιν καὶ μ' ἐπαινεῖ, οἱ συμμαθηταί μου μ' ἐκτιμοῦν, ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ὡς καὶ ὁ περίπατός μου ἀκόμη μοῦ φαίνεται διαφορετικός· ἐπὶ τέλους καὶ «ἡ Διάπλασις» τὰ κακὰ παιδιὰ δὲν τὰ λέγει πλέον Μανώληδες... Ποῦ νὰ ὑπάγω νὰ περιπατήσω; ἄ, εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος θὰ ὑπάγω· εἶνε πέμπτη καὶ ἔχει μουσικὴν· πῶς μ' ἀρέσει ἡ μουσική!

(Τακτοποιεῖ τὸ Βιβλίον, τὸ Τετράδιον, τὸ Καλαμάρι καὶ τὴν Πένναν καὶ ἐξέρχεται).

(*) Παρακαλοῦμεν τοὺς μικρούς μας φίλους ν' ἀναγνώσωσιν ἅπαξ ἔτι τὴν ἐν τῷ 1 φυλλαδίῳ τοῦ 1881 μαθητικὴν σκηνὴν «ἡ Συνωμοσία» ὅπως ἐννοήσωσι καλῶς τὴν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τούτῳ δημοσιευομένην «Πῶς ἤλλαξε», διότι αὕτη ἡ μαθητικὴ σκηνὴ ἀποτελεῖ συνέχειαν ἐκείνης.

ΠΕΝΝΑ. Σήμερα οὔτε τὰ μάτια του δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ κανείς! αὐτὸς εἶνε ὁ προτητερινὸς ὁ Μανώλης; Ἀπὸ τὸν παλαιὸν τὸν Μανώλην μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἔμεινε.

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Κ' ἔπειτα λέγουν ὅτι δὲν γίνονται πλέον θαύματα! θαῦμα δὲν εἶνε πῶς ἄλλαξε αὐτὸ τὸ παιδί;

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Πῶς ἔξαφνα ἐφρονίμευσε, καὶ ἔρριψε τὴν ἀμέλειαν ἀπ' ἐπάνω του, ὡσὰν μολυσμένον φόρεμα!

ΒΙΒΛΙΟΝ (μειδιῶν ἀξιοπρεπῶς). Ἐγὼ τὸ ἠξεύρω τὸ πῶς.

ΟΛΟΙ (μὲ ἔκπληξιν). Τὸ ἠξεύρεις!!!

ΒΙΒΛΙΟΝ. Βέβαια τὸ ἠξεύρω· τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου· ἐνθυμεῖσθε τὴν Συνωμοσίαν μας;

ΠΕΝΝΑ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ (προχωροῦν πρὸς τὸ Βιβλίον καὶ τὸ παρατηροῦν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον). Ναί! τὴν Συνωμοσίαν μας!

ΒΙΒΛΙΟΝ. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι εἴχαμε κρυφθῆ καὶ δὲν μᾶς εὗρε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅτι τὸ ἀπομεσήμερον ἐφανερωθήκαμε καὶ μᾶς ἐπῆρε καὶ ἐπῆγε;

ΠΕΝΝΑ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Ναί, ναί, τὸ ἐνθυμούμεθα.

ΒΙΒΛΙΟΝ. Λοιπὸν ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἤλλαξε ὁ Μανώλης.

ΠΕΝΝΑ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. (προχωροῦν πολὺ πλησίον· ἡ περιεργία εἶνε ἐζωγραφημένη ἐπὶ τῶν προσώπων των). Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ναί, μὰ πῶς;

ΒΙΒΛΙΟΝ. Ἅμα ἐπῆγε ὁ Μανώλης εἰς τὸ σχολεῖο—καὶ ἦτον ἀρκετὰ ἀργὰ ὅταν ἐπῆγε —τὸν ἐφώναξε ὁ διδάσκαλος καὶ τὸν ἠρώτησε ποῦ ἦτον τὸ πρωῒ καὶ ἂν ξεύρῃ τὸ μάθημά του· ὁ Μανώλης ἔγινε κατακόκκινος ὡσὰν παπαροῦνα καὶ ἤρχισε νὰ ἐμπερδεύῃ τὰ λόγια του· ἡμεῖς ὅλοι ἤμεθα μέσα εἰς τὴν σάκκαν· ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ μίαν ἄκραν εἶχα προβάλει τὸ κεφάλι μου καὶ παρατηροῦσα τί συνέβαινε· ἐκείναις ταῖς ἡμέραις εἶχεν ἐλθεῖ ἕνας νέος διδάσκαλος, διότι ὁ ἄλλος εἶχεν ἀσθενήσει· ὁ πρῶτος ὁ διδάσκαλος τὰ ἔδερνε τὰ παιδιὰ καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔκαμαν καὶ μεγάλη προκοπή· μὲ τὸ κτύπα, κτύπα μόνον τὸ ὀκταπόδι μαλακόνει, ὄχι ὅμως καὶ τὸ παιδί, τὸ παιδὶ τούναντίον γίνεται ἀγριότερο· ὁ νέος διδάσκαλος δὲν τὸν ἔδειρε τὸν Μανώλη, ἀλλὰ τὸν ἐπῆρε μόνον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ σχολείου καὶ τοῦ ὡμίλοῦσε ὁλόκληρη μισὴ ὥρα· φαίνεται ὅτι τὸν ἐσυμβούλευε· τί τοῦ εἶπε δὲν ἠξεύρω, διότι ἦτο μακρυὰ καὶ δὲν ἤκουά, ἀλλ' ἅμα ἤλθε κ' ἐκάθησε εἰς τὸ θρανίον του ὁ Μανώλης ἔκρυψε τὴν κεφαλήν του μέσα εἰς τὰ χέρια του καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἔκλαυσε πολύ· ἕως τὸ δειλινὸ δὲν ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του· τελείωσε! μὲ τὰ δάκρυά του ἐβγῆκε ἀπὸ πάνω του ἡ ἀμέλεια· ἀπὸ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ἤρχισε νὰ μελετᾷ.

ΤΕΤΡΑΔ. ΚΑΛΑΜ. ΠΕΝΝΑ (κομπαστικῶς) Καὶ νὰ γράφῃ!

ΒΙΒΛΙΟΝ. Καμμίαν ἡμέραν θὰ συγχωρῇ τὸν καλὸν διδάσκαλον ποῦ τὸν ἔκαμε μὲ τοὺς καλούς του λόγους ν' ἀγαπήσῃ τὰ γράμματα.

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μανώλης θέλησιν ποῦ ἔδειξε! εἶπε: «θὰ γείνω ἐπιμελής» κ' ἔγινε.

ΠΕΝΝΑ. Γιὰ τὴν τύχην μας· θυμᾶσθε τί Χριστούγεννα ἐπεράσαμε, περιφρονημένα, πεταμένα εἰς μίαν γωνίαν!

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Τώρα ὅμως ὅλοι μᾶς ζηλεύουν.

ΠΕΝΝΑ. Βέβαια· κυττᾶτε ἐμένα· τώρα λάμπω· καὶ μολονότι ὅλο δουλεύω τώρα, εἶμαι εὐχαριστημένη· μ' ἀρέσει ἐμὲ ἡ ἐργασία.

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Τώρα δὲν ἔχω πλέον πληγάς, ἐσταμάτησε τὸ αἷμά μου.

ΒΙΒΛΙΟΝ, ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ (κατ' ἰδίαν) Διὰ τὴν τύχην μας.

ΚΑΛΑΜΑΡΙ. Τώρα εἶμαι ὅλον ζωή.

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Κ' ἐμὲ ποῦ μ' ἐστόλισε μὲ καινούργιο ζωγραφιστὸ ἐξώφυλλο!

ΒΙΒΛΙΟΝ (δεικνύων τὸ ἐπικάλυμμά του) παρατηρήσατε τί ὡραῖο φόρεμα ποῦ ἔκαμε κ' εἰς ἐμέ· μ' ἔδωκε εἰς τὸν βιβλιοδέτην, διότι καθὼς ξεύρετε, ὁ ἰδικός μας ράπτης εἶνε ὁ βιβλιοδέτης.—Ἀλήθεια, ξεύρετε καὶ τὸ νέον;

ΟΛΟΙ. Τί πάλιν;

ΒΙΒΛΙΟΝ. Τὸ ἔμαθα εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον: «Ἡ Διάπλασις» τὸν Σεπτέμβριον θὰ δημοσιεύσῃ τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν της ὅσοι λάβουν ἄριστα· νὰ ἦσθε βέβαιοι πῶς θὰ ἔχῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μανώλη μας.

ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ. Νὰ σοῦ 'πῶ τοῦ ἀξίζει· τώρα ποῦ εἶνε τόσον καλὸ παιδί, πρέπει εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου νὰ 'πάγῃ τ' ὄνομά του· νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι. ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

μῦθος.

Σὲ λαγκαδιά, ποῦ δροσερὰ τὴν ἔλουζαν ρυάκια,
Μικρὰ παιδάκι ἔκοβε λουλούδια τρυφερά·
Ὁλόγυρά του ἔβοσκαν ἀγνὰ περιστεράκια
Καὶ ἐλαφρὰ τὸ χάϊδευαν μὲ τ' ἄσπρα των φτερά·
Γιὰ νὰ τὰ πιάσῃ ἄπλωνε χεράκια ζηλεμένα
Μὰ φεύγαν ἕνα... ἕνα...

—Παπποῦλι, τί πουλιὰ 'ναι αὐτά; (ἐρώτησε μὲ πόνο
Τὸ γέρο ποῦ καθώτανε σὲ ρίζα μιᾶς ἐληᾶς),
Ζυγόνουνε κοντά, κοντά, γιὰ νὰ τὰ πίασω ἁπλόνω...
Μὰ φτερουγιάζουνε εὐθὺς καὶ χάνονται μὲ μιᾶς...
—Παιδί μου, τὰ πουλάκια σου τὰ ἔμορφα ποῦ εἶδες...
αὐτὰ... τὰ λὲν' ἐλπίδες...

Δ. ΓΡ. Κ.

Η ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ ΜΟΥ

ΕΛΑΣΕΤΕ, ἀγαπητά μου παιδία, γελάσατε πολύ, διότι εἶνε πολὺ παράδοξος ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ· μοὶ τὴν διηγήθη ἡ μάμμη μου ὅταν ἤμην μικρός.

Μίαν φορὰν ἦτο ἓν μικρὸν παιδίον ὀνομαζόμενον Σταῦρος· ἦτο πολὺ περίεργον παιδίον αὐτὸς ὁ Σταῦρος· δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένῃ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου νὰ μεγαλώσῃ μὲ τὸν καιρόν, καὶ ὅσον πρέπει, ἀλλ' ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μεγαλώσῃ διά μιᾶς: «θέλω νὰ γίνω μεγάλος, ἔλεγε, νὰ γίνω ὑψηλός, πολὺ ὑψηλός, νὰ φθάσω ἕως εἰς τὴν Σελήνην· θέλω νὰ ἤμαι ὑψηλός, ὑψηλός, ὑψηλός, ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι ζοῦν, ἔζησαν ἢ θὰ ζήσουν ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς!» Καὶ ὅσον ἔβλεπεν ὅτι αἱ ἡμέραι παρήρχοντο χωρὶς αὐτὸς νὰ μεγαλώνῃ οὔτε κατὰ μίαν σπιθαμὴν τοὐλάχιστον τὴν ἡμέραν, τόσον περισσότερον ηὔξανεν ἡ ἐπιθυμία του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐρωτᾷ ὅσους ἀπαντᾷ εἰς τὸν δρόμον τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ μεγαλώσῃ ὀγρήγορα καὶ πολύ.

— Νὰ τρώγῃς χλωρὸν σιτάρι, τῷ εἶπεν εἷς, καὶ θὰ μεγαλώσῃς ὀγρήγορα καὶ πολύ.

Ὁ δυστυχὴς Σταῦρος ἔφαγε τόσον πολὺ χλωρὸν σιτάρι ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσῃ, ἀλλὰ μάτην, δὲν εἶδε καμμίαν ὠφέλειαν.

— Νὰ ἐμβαίνῃς εἰς τὸ νερὸν καὶ νὰ μένῃς ἐντὸς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὸ ἑσπέρας, τῷ εἶπεν ὁ βαρελᾶς ὁ ὁποῖος ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Σταῦρος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν νύκτα, ἐγέμισε μόνος του μὲ πολὺν κόπον ἕνα μεγάλον κάδδον, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν αὐλήν των, καὶ ἐμβῆκεν ἐντὸς αὐτοῦ, ὡς νὰ ἔκαμε λουτρόν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ νερὸν ἦτο ψυχρόν, ἔμεινε δὲ καὶ τόσας ὥρας ἐντὸς αὐτοῦ, ἐκρύωσε, ἠσθένησε καὶ ἔμεινεν εἴκοσιν ἡμέρας εἰς τὴν κλίνην· ἐν τούτοις ὄχι μόνον οὔδε κατὰ ἕνα δάκτυλον δὲν ἐμεγάλωσεν, ἀλλ' οὐδ' ἐσωφρονίσθη ἐκ τῆς ἀσθενείας του καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἐρωτᾷ.

— Νὰ ἐξαπλόνεσαι εἰς τὸν ἥλιον, τῷ εἶπεν ἄλλος τις.

Καὶ ὁ Σταῦρος, ὅστις μόνον τὸ ψῦχος ἐφοβεῖτο εἰς τὸ ἑξῆς, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ζέστην, ἐξηπλοῦτο, ὡς ὁ ὄνος τοῦ γείτονός των, εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μεγαλώσῃ, ἐμαύρισεν.

— Νὰ γεμίσῃς τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός σου μὲ προζύμι καὶ νὰ τὰ φορέσῃς, καὶ νὰ μένῃς μὲ αὐτὰ ἕως ὅτου δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ ἐγὼ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ φθάσῃς εἰς τὸ φεγγάρι πρωτοῦ νὰ ἐξημερώσῃ, τῷ εἶπεν εἷς κοντόχονδρος φούρναρης, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐθαύμαζον διὰ τὴν εὐφυΐαν του καὶ διὰ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν ἐφούρνιζε τὰ ψωμιά.

Καὶ ὁ Σταῦρος, ὅστις ἤρχισε ν' ἀπελπίζηται πλέον, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του: «Ἂς τὸ κάμω καὶ αὐτό.» Καὶ ἔλαβε τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός του, τὰ ἐγέμισε μὲ προζύμιον

των, εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μεγαλώσῃ, ἐμαύρισεν.

— Νὰ γεμίσῃς τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός σου μὲ προζύμι καὶ νὰ τὰ φορέσῃς, καὶ νὰ μένῃς μὲ αὐτὰ ἕως ὅτου δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ ἐγὼ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ φθάσῃς εἰς τὸ φεγγάρι πρωτοῦ νὰ ἐξημερώσῃ, τῷ εἶπεν εἷς κοντόχονδρος φούρναρης, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐθαύμαζον διὰ τὴν εὐφυΐαν του καὶ διὰ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν ἐφούρνιζε τὰ ψωμιά.

Καὶ ὁ Σταῦρος, ὅστις ἤρχισε ν' ἀπελπίζητε πλέον, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του: «Ἂς τὸ κάμω καὶ αὐτό.» Καὶ ἔλαβε τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός του, τὰ ἐγέμισε μὲ προζύμιον καὶ τὰ ἐφόρεσε· ἔπειτα ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον κ' ἐπερίμενεν: «Ἐμπρὸς, Σταῦρε, ἔλεγεν, ἐμπρὸς λοιπόν, μεγάλωνε, μεγάλωνε, μεγάλωνε!» Καί, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ ζύμη ἤρχισε ν' ἀναβαίνῃ καὶ ὁ Σταῦρος ὑψοῦτο, ὑψοῦτο, ὑψοῦτο, ἕως ὅτου ἔφθασε τὴν Σελήνην καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐγγίζῃ μὲ τὰς χεῖράς του. Πόσον ἦτο ψυχρὰ καὶ πῶς ἔλαμπεν! Ὁσάκις τὴν ἤγγιζεν ἤστραπτεν! Ἐκουράσθη ὅμως ὁ Σταῦρος καὶ ἠθέλησε νὰ καταβῇ πάλιν· «Χαμήλωνε, Σταῦρε, χαμήλωνε!» ἀλλὰ ποῦ νὰ χαμηλώσῃ. Ὁ Ὑψηλότατος δὲν ἐχαμήλωνε! Τί νὰ πράξῃ; Προσεπάθησε νὰ παρατηρήσῃ κάτω εἰς τὴν γῆν μήπως ἴδῃ τὸν κοντόχονδρον φούρναρην ὁ ὁποῖος τὸν ἐσυμβούλευσε πῶς νὰ ὑψηλώσῃ, ἀλλ' ὄχι μόνον τὸν φούρναρην δὲν διέκρινεν ἀπὸ τὸ τόσον ὕψος, ἀλλ' οὐδὲ τὴν καπνοδόχην τοῦ φούρνου ἡ ὁποία ἦτον τόσον μεγάλη, οὐδὲ τὸ χωρίον του. Τὸν κατέλαβε τρόμος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κλαυθμηρισμούς του ἐξύπνησε τέλος πάντων ὁ ἄνθρωπος τῆς Σελήνης, ἐπρόβαλε τὴν κεφαλήν του ἀπὸ τὸ σπήλαιον ὅπου ἐκοιμᾶτο καὶ τῷ φωνάζει μὲ ἀγρίαν καὶ βραγχνὴν φωνήν:

— Τί θέλεις ἐδῶ, παληόπαιδο;

Ὁ Σταῦρος ὀλίγον ἔλειψε νὰ νεκρωθῇ ἀπὸ τὸν τρόμον του καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ,

ἀλλ' εὗρεν ὀλίγην δύναμιν καὶ τῷ ἀπήντησε:

— Θέλω νὰ καταβῶ καὶ δὲν ἠμπορῶ.

— Βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, ἀνόητον παιδίον.

Ὁ Σταῦρος ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά του, καὶ ἀμέσως ἤρχησε νὰ . . . νὰ . . .

Ἐξύπνησεν ἡ μάμμη μου καὶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της, μὲ τὴν ἄλλην δὲ κάμνουσα τὸν σταυρόν της: «Κύριε ἐλέησον!» ἀνεφώνησεν· «ἰδέ ἐκεῖ δουλειὰ ποῦ τὴν ἔπαθα! ἀπὸ τὴν κούρασιν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος καὶ κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ στείλῃ εἰς τὸν φοῦρνον τὰ ψωμιά. Καιρὸς θὰ εἶνε τώρα!.. Νά! ὀλίγον ἀκόμη ἂν ἐκοιμώμην θὰ ἐξύνιζε τὸ ψωμί . . . ἀλλὰ τί ὄνειρον ἔβλεπα, ποτὲ δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσον παράξενον ὄνειρον».

Εἰπέτε μοι, μικροί μου φίλοι, ἴδετε σεῖς ποτὲ τοιοῦτον ὄνειρον;

* * *

Ο ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗΣ (*)

Λυπηρὸ, νὰ ἰδῇς ἐμπρός σου
Ἕνα γέροντ' ἀσπρομάλλη
Νὰ ζητάῃ τὸν ὀβολό σου,
Καί, μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
Νὰ σοῦ λέγῃ ποῦ πεινᾷ!

Πόσοι, πόσοι, ποῦ ἠμποροῦνε
Νὰ τοῦ δώσουνε βοήθεια,
Μ' ἕνα φεῦγα τοῦ ἀπαντοῦνε!
Κι' ὁ φτωχὸς τὰ μαῦρα στήθια
Κρυφοδέρνει, καὶ σιωπᾷ.

Ποιὸς ἐδῶθε τὸν πειράζει,
Ποιὸς ἐκεῖθε τὸν βαριέται·
Κι' ὁ φτωχός, π' ἀναστενάζει
Ἠντροπιασμένος, καταριέται
Τὴν πολύπαθη ζωή.

Ἀλλ' ὁ πλούσιος δὲν εἰξέρει
Τὴ 'ντροπή, π' ἀκολουθάει
Τὸ τρεμάμενο τὸ χέρι
Τοῦ καϋμένου, ποῦ ζητάει
Μὲς τὸ δρόμο τὸ ψωμί!

Ὦ! ποιὸς ἐξέρει, ὁ πεινασμένος
Μὴν ἐστάθη 'ς τὸν καιρό του
Σὰν ἐμᾶς καλοθρεμμένος,
Καὶ μὴν ἔσπερνε τὴ βιό του
Γιὰ τοὺς φίλους μιὰ φορά!

Δυστυχής! μαθαίνει τώρα
Ποῦ ὁ φτωχὸς δὲν ἔχει φίλο·
Καὶ, πολλαῖς φοραῖς τὴν ὥρα,
Τοῦ καλότυχου τὸν σκύλο
Νὰ ζηλεύῃ καταντᾷ!

Εἰς τὸν δρόμο ποῦ διαβαίνει,
Καὶ 'ς τὴ θύρα ποῦ κτυπάει,
Πάντα κἄποια περιμένει
Προσβολή, νὰ τοῦ περνάῃ
Τὴν ταλαίπωρη ψυχή.

Καὶ γυμνός, μὲ καταφρόνια
Λαχταρῶντας εἰς τὸ κρύο,
Σέρνει τ' ἄχαρα τὰ χρόνια,
Ἕνα βλέποντας σημεῖο
Πάντα ἐμπρός του . . . τὸ ψωμί!

Ὦ! χαρά του 'ς ὅποιον ἔχει
Δυὸ ψωμιὰ καὶ δίνει τόνα!
Θέλ' ἡ Δέσποινα τὸν βρέχει
Ἐ τοῦ θανάτου τὸν ἀγῶνα.
Μὲ τὸ δάκρυ τοῦ φτωχοῦ.

Τὴν καλύβη καὶ τὸν θρόνο
Πῶς ἡ τύχη πέρνει, δίνει,
Δὲν εἰξέρω, ἐξέρω μόνο,
Π' ὅποιος κάνει ἐλεημοσύνη
Φίλος εἶναι τοῦ Θεοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ.

ΔΙΑΤΙ Η ΦΡΟΣΩ ΕΧΕΙ ΛΑΚΚΙΣΚΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΡΕΙΑΣ ΤΗΣ

Ἡ Φρόσω ἀπεκοιμήθη εἰς τὸ μικρὸν λευκόν της κρεβατάκι. Ἡ μήτηρ της τῇ ἔδωκε τὸ τελευταῖον τῆς ἑσπέρας φίλημα, καὶ ὅπως τὸ πτηνὸν θέτει τὴν κεφαλήν του κάτω ἀπὸ τὴν πτέρυγά του καὶ ἀποκοιμᾶται, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Φρόσω ἔθηκε τὴν κεφα-

(*) Τὸ περιπαθέστατον τοῦτο ποίημα ἀναδημοσιεύομεν τῇ ἀδείᾳ τοῦ ποιητοῦ, ὅστις λίαν φιλοφρόνως ἀπέστειλεν ἡμῖν τοῦτο πρὸς δημοσίευσιν μετὰ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθέντος ἀνεκδότου ποιήματός του: «Τὰ ἐλεήμονα ὀρφανά».

Ἡ Φρόσω καθαρίζει τὴν οἰκίαν μὲ ἓν παλαιὸν σάρωθρον (σκοῦπαν) καταβαίνει ἕως εἰς τὴν θύραν, ἐνδύεται, προγευματίζει, πηγαίνει περίπατον μὲ τὴν μητέρα της τὴν ὁποίαν λατρεύει καὶ τὴν ὁποίαν παρακολουθεῖ ὡσὰν τὴν σκιάν της. Δὲν κάμνει τίποτε χωρὶς τὴν μητέρα της ἡ Φρόσω, νὰ τὸ ἠξεύρητε, καὶ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτὴν διόλου. Καὶ ἔχει δίκαιον, διότι τίποτε καλλίτερον ἀπὸ τὴν μητέρα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, θὰ τὸ ἐννοήσῃ δὲ καλλίτερον ἀκόμη ὅταν μεγαλώσῃ.

Μετὰ τὸν περίπατον ἔρχεται τὸ φαγητόν· ἔπειτα διὰ νὰ χωνεύσῃ κάμνει ἕνα περίπατον ἐπάνω εἰς τ' ἄλογον.... μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὡς ἄλογον τῇ χρησιμεύουν τὰ γόνατα τοῦ πατρός της· ἔπειτα ἡ Φρόσω παίζει μὲ τοὺς χαρτίνους της πετεινούς, καὶ ἐν ᾧ παίζει τὴν νύκτα ἀποκοιμᾶται. Τότε ἡ μήτηρ της τὴν λαμβάνει εἰς τὰ γόνατά της, τὴν ἐκδύει ἐν ᾧ ἡ κεφαλή της κλίνει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἰδέτε την τὴν Φρόσω τί ὡραῖα κοιμᾶται εἰς τὸ κρεβατάκι της, ὁμοιάζει μὲ ἀγγελοῦδι.

Μίαν ἑσπέραν ὅμως τῇ συνέβησαν παράδοξα πράγματα.

Ἦτον εἰς τὴν λευκήν της κλίνην· ἐκοιμᾶτο ἢ ὄχι; οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ· αἴφνης ἡ Φρόσω αἰσθάνεται ἐλαφρὸν ἀεράκι, βλέπει τὸ δωμάτιόν της νὰ γίνεται μεγάλον, μεγάλον, τὸν τάπητα νὰ στολίζηται μὲ λευκάνθεμα, τὸν τοῖχον νὰ φεύγῃ, καὶ ἡ Φρόσω εὑρέθη ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς κήπου ὅπου τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ ἦσαν πολύ, πολὺ ὡραῖοι.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου τούτου ἦσαν πολλὰ παιδία καὶ ἔπαιζον ὡραῖα καὶ παράδοξα παιγνίδια, ἦσαν δὲ καὶ πολλὰ ἀγγελούδια τὰ ὁποῖα ἔπαιζον καὶ αὐτὰ μὲ τὰ παιδία.

Ἡ Φρόσω δὲν ἤξευρε τί νὰ φαντασθῇ ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν της, καὶ νομίζουσα ὅτι ἡ μήτηρ της ἦτο πλησίον της ὡς πάντοτε, ἔστρεψε πρὸς τὴν μητέρα της νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ της δὲν ἦτον ἐκεῖ, πλησίον της δὲ ἵστατο εἷς ἄγγελος μὲ λάμποντα πτερὰ καὶ μὲ χρυσῆν κόμην.

Ἡ Φρόσω ἐφοβήθη καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ ἄγγελος τῇ ὡμίλησε μὲ τὴν γλυκυτέραν του φωνήν, τῇ ἔδειξε τοὺς ὡραιοτέρους καρπούς, τῇ ἔκοψε τὰ ὡραιότερα ἄνθη, ἀλλ' ἡ Φρόσω δὲν ἠμπόρει νὰ παρηγορηθῇ καὶ ἔκλαιεν ὁλονέν.

Ὁ ἄγγελος ἐνόησε τότε ὅτι εἰς τὸν κόσμον ἡ Φρόσω ἔχει τὸν ἄγγελόν της, τὴν μητέρα της, καὶ δὲν ἐζήτησε νὰ τὴν κρατήσῃ, θέλων ὅμως νὰ ἐνθυμῆται ἡ Φρόσω τὸν Παράδεισον (διότι ὁ κῆπος ἐκεῖνος ἦτον ὁ Παράδεισος καὶ ἡ Φρόσω ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὸ ὄνειρόν της) ἔθηκε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὰς παρειάς της, διὰ νὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά της, καὶ τὰ ἴχνη τοῦ δακτύλου ἔμειναν ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Οὕτω δὲ τὴν ἐπαύριον ὅταν ἐξύπνησεν ἡ Φρόσω εἶχε δύο ὡραίους λακκίσκους εἰς τὰς παρειάς της, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅταν γελᾷ.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Ο ΚΕΡΒΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΛΙΛΙΝΑ

Δρᾶμα εἰς πράξεις δύο

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τέλος

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΦΩΛΙΑ

Πάνω 'ς τὴν ἀμυγδαλιὰ
Εἶναι μιὰ μικρὴ φωλιά.
Βλέπω δύο κεφαλάκια
Δύο 'ς τὴ φωλιὰ πουλάκια.

ΓΑΤΑΚΙ

Ἕνα ἔξυπνο γατάκι
Παίζει μ' ἕνα κουρελάκι,
Τὸ δαγκάνει τὸ τινάζει,
Τὸ ἀφίνει τὸ ἁρπάζει.

Η ΚΑΪΜΕΝΗ Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Ἡ Ἀνθοῦλα εἶνε καλὴ κορασίς, ἀλλ' εἶνε πολὺ δυστυχής. Δὲν ἔχει πλέον πατέρα, εἶνε ὀρφανή! Ὁ πατήρ της ἦτο ἁλιεύς. Καθ' ἡμέραν ἀνεχώρει μὲ τὴν λέμβον του καὶ ἐπήγαινε πολὺ μακρὰν νὰ ῥίψῃ τὰ δίκτυά του εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ συλλάβῃ ἰχθῦς. Μίαν ἡμέραν ἐφύσα δυνατὸς ἄνεμος καὶ ἦτο τρικυμία εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς Ἀνθούλας ἀνεχώρησε καὶ πάλιν μὲ τὴν λέμβον του, διότι δὲν εἶχον οὔτε ἄρτον νὰ φάγουν εἰς τὴν οἰκίαν των—τόσον μεγάλη ἦτον ἡ πτωχία των,—καί, ἂν δὲν ἐπήγαινε ν' ἁλιεύσῃ, θ' ἀπέθνησκαν ἀπὸ τὴν πεῖναν....

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ πατὴρ τῆς Ἀνθούλας, ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε πλέον! τὰ ἀφρισμένα κύματα κατεβύθισαν τὴν λέμβον, αὐτὸς ἐπνίγη, καὶ ἡ δυστυχὴς Ἀνθοῦλα ἔμεινε χωρὶς πατέρα. Μόνον τὴν μητέρα της ἔχει τώρα, τὴν πτωχήν της μητέρα, ἥτις, διὰ νὰ κερδίζῃ τὸν ἄρτον διὰ τὴν κόρην της καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν της, ῥάπτει καὶ πλύνει εἰς τὰς ξένας οἰκίας. Πῶς ἀνυπομονεῖ ἡ Ἀνθοῦλα νὰ μάθῃ νὰ ῥάπτῃ καὶ νὰ πλύνῃ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα της! Ἂν τὴν ἐβλέπετε, ἀμέσως θὰ τὴν ἠγαπᾶτε τὴν καλὴν κόρην, τόσον συμπαθητικὸν εἶνε τὸ πρόσωπόν της· τὰ φορέματά της εἶνε παλαιὰ καὶ ἐμβαλωμένα, ἀλλ' εἶνε καθαρότατα· μόνον ὁ πῖλος τὸν ὁποῖον φορεῖ διὰ νὰ μὴ τὴν καίῃ ὁ ἥλιος εἶνε ὀλίγον μεγάλος διὰ τὴν κεφαλήν της· διότι δὲν εἶνε δι' αὐτὴν ἠγορασμένος· ἡ μήτηρ της δὲν ἔχει χρήματα νὰ τῇ ἀγοράσῃ πῖλον, αὐτὸς δὲ τὸν ὁποῖον φορεῖ τῇ τὸν ἔδωκε μία κόρη μεγαλειτέρα ἀπὸ αὐτήν, ἡ κόρη μιᾶς κυρίας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας πηγαίνει καὶ ἐργάζεται ἡ μήτηρ της. Ἡ καϋμένη ἡ Ἀνθοῦλα!

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Η ΕΡΓΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΑΛΚΙΝΟΗΣ

Εἶχον πρό τινων ἡμερῶν τὴν περιεργίαν νὰ παρατηρήσω ἐντὸς τῆς ἐργοθήκης τῆς μικρᾶς Ἀλκινόης. Καὶ τί ὑποθέτετε ὅτι εὗρον; Ἐν πρώτοις εἶδον μίαν τραχηλιάν, σχεδὸν ἡμιτελῆ, ἡ ὁποία ὅμως κατὰ τὰ φαινόμενα, αὐδέποτε ἔμελλε νὰ τελειώσῃ, διότι πρὸ πολλοῦ ἦτο παρημελημένη ἐκεῖ μέσα, ὡς ἀπεδείκνυε τὸ ἀκέντητον αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἦτο σχεδιασμένον διὰ μολυβδοκονδύλου, ἀλλ' εἶχε σβεσθῇ ὁλοτελῶς ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἐρευνήσας ἔπειτα ὀλίγον ἐνδότερον εὗρον ὡραῖον τεμάχιον διατρήτου χάρτου (κανβᾶ), ἐφ' οὗ ἦτο κεντημένος ὡραῖος στέφανος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀνέγνων τὴν ἐξῆς ἀτελῆ ἔμμετρον φρᾶσιν:

«Τὸ νέον ἔτος εἴθε, γονεῖς μου προσφιλεῖς,
Νὰ» . . . . . .

Τί «νά», δεσποινὶς Ἀλκινόη; νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Ἀλκινόη τῶν περισσοτέραν ἐπιμονήν, ἢ νὰ εἶνε ὀλιγώτερον ἄστατος; Ἐγὼ τουλάχιστον, μικροί μου φίλοι, δὲν ἠδυνήθην νὰ μαντεύσω πῶς ἀλλέως ἤθελε τελειώσει τὴν φρᾶσιν αὐτήν· ἀλλ' ἠννόησα ὅτι τὸ ἐργόχειρον τοῦτο τὸ εἶχε προορίσει διὰ δῶρον τοῦ νέου ἔτους εἰς τοὺς γονεῖς της· φαντάσθητε λοιπὸν ἀπὸ πότε τὸ εἶχεν ἀρχίσει!

Πλησίον τοῦ διατρήτου τούτου χάρτου παρετήρησα μαλλίνην περικνημίδα πολὺ μικράν, διὰ πόδα βρέφους, ἡ ὁποία ὅμως μόνον μέχρι τῆς πτέρνης ἦτο πλεγμένη, διότι, φαίνεται, ἐκεῖ εἶχεν εὑρεῖ δυσκολίαν ἡ δεσποινὶς Ἀλκινόη, ἀμηχανοῦσα πῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν καμπτήν, καὶ εἶχεν ἀναβάλει νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας. Τὴν ἠρώτησα ὕστερον διὰ ποῖον βρέφος εἶχεν ἀρχίσει τὴν περικνημίδα αὐτὴν καὶ μοὶ ἀπήντησεν ἀφελέστατα, ὅτι ἅμα ἐγεννήθη ἡ μικρὰ ἀδελφή της Περσεφόνη—ἡ ὁποία, σημειώσατε, εἶνε τώρα ὡς ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἐτῶν—εἶχεν ἀρχίσει νὰ τῆς πλέκῃ τὰς περικνημίδας, ἀλλὰ δὲν εὐκαίρησεν ἀκόμη νὰ τὰς τελειώσῃ!

Κάτωθεν τῆς περικνημίδος εὗρον.... ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀριθμήσω ὅλα ὅσα εὗρον εἰς ἐκείνην τὴν ἐργοθήκην; Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι εὗρον πολλά, παρὰ πολλὰ πράγ-

ματα, ἀλλ' *οὐδέν*, ἀκούετε, μικροί μου φίλοι; οὐδὲν ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐργοχείρων ἦτο *τελειωμένον*.

Καὶ ἠξεύρετε ποίας κακὰς πληροφορίας μοὶ ἔδωκαν αὐτὰ τὰ ἐγκαταλελειμμένα ἀτυχῆ ἐργόχειρα; ἠξεύρετε τί μοι διηγήθησαν περὶ τῆς μικρᾶς Ἀλκινόης, μολονότι ἦσαν ἄφωνα; Μοὶ εἶπον, ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ ἂν καὶ ἔχει καρδίαν πλήρη εὐγενῶν καὶ γενναίων αἰσθημάτων, ἂν καὶ ἡ κεφαλή της εἶνε ἱκανὴ νὰ συλλαμβάνῃ μυρία λαμπρὰ καὶ ὠφελιμώτατα σχέδια, τὰ ὁποῖα ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ φέρῃ εἰς πέρας, ὅμως εἶνε κοράσιον *ἀνωφελέστατον*, διότι ἐργάζεται μὲν πάντοτε, ἀλλ' οὐδέποτε *τελειόνει* ὅ,τι ἀρχίζει. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν λείπει ἡ *φιλεργία* ἀπὸ τὴν Ἀλκινόην, ἀλλ' *ἡ ἐπιμονή, ἡ ἐγκαρτέρησις*.

Βεβαίως οἱ μικροὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» γνωρίζουσιν ὅτι ἡ δόξα καὶ ὁ ἔπαινος δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς φαντασίας του πλάττει μεγάλα καὶ λαμπρὰ σχέδια, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ καὶ φέρει εἰς πέρας ὅ,τι δήποτε ἐπιχειρεῖ, εἴτε μικρὸν εἶνε, εἴτε μέγα. Ποῖος ἐνδιαφέρεται τί σκεπτόμεθα *νὰ πράξωμεν*; Πάντες ὅμως θὰ ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμούς των, διὰ νὰ ἴδωσι τί *ἐπράξατε*, μικροί μου φίλοι.

ΚΡΙΤΩΝ.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΥΓΕΝΗΣ

Ἡ Ἀριάδνη μολονότι εἶνε ἐννέα ἐτῶν, ἐν τούτοις εἶνε ἤδη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον. Τί ἐπιμελής, τί εὐφυὴς κόρη! Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα, ὁσάκις δὲ δὲν ἐννοεῖ καμμίαν λέξιν, ἐξ ὅσων ἀναγινώσκει, τρέχει πρὸς τὴν μητέρα της—ἤτις εἶνε πολὺ πεπαιδευμένη κυρία—καὶ τὴν ἐρωτᾷ. Ἐνεστὶ βεβαίως μὲ πόσην χαρὰν ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς θυγατρός της.

Πρό τινων ἡμερῶν ἐν ᾧ ἐμελέτα ἀπήντησε τὴν λέξιν *εὐγενής*· ἔτρεξε καὶ πάλιν πρὸς τὴν μητέρα της καὶ τῇ εἶπε:

— Μητέρα, ἠξεύρω ὅτι ἡ λέξις *εὐγενὴς* εἶνε σύνθετος ἀπὸ τὸ *εὖ* καὶ *γένος*, τί σημαίνει λοιπὸν εὐγενής; σημαίνει ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος κατάγεται ἀπὸ καλὸν γένος;

— Ὄχι, κόρη μου, μόνον τὸν παλαιὸν καιρὸν εἶχεν αὐτὴν τὴν σημασίαν, τώρα ὅμως ἐνόησαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι δὲν ὑπάρχουν εὐγεννεῖς καὶ ἀγεννεῖς ὡς πρὸς τὴν καταγωγήν, ἀλλ' ὅτι ὅλοι εἶνε ἴσοι ἀναμεταξύ των εἰς τὸν κόσμον, καὶ τώρα εὐγεννεῖς ἢ ἀγεννεῖς λέγουν τοὺς ἀνθρώπους ἀναλόγως τῆς συμπεριφορᾶς των.

— Τί σημαίνει λοιπὸν εὐγενής;

— Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ σοῦ. Εὐγενὴς θὰ ἦσαι ὅταν περιποιῆσαι τὰς συμμαθητρίας σου καὶ ὅλους ὅσους γνωρίζεις, ὅταν ζητῇς νὰ τοῖς φαίνεσαι χρήσιμος, ἀλλὰ μὲ τρόπον τόσον καλὸν ὥστε νὰ μὴν τοὺς δυσαρεστῇς, διότι ἡ εὐεργεσία πρέπει νὰ γίνεται μὲ πολλὴν προσοχήν· καὶ ἐκ τοῦ τρόπου σου ἠμπορεῖς καὶ νὰ ὑποχρεώσῃς καὶ νὰ προσβάλῃς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον εὐεργετεῖς· εὐγενὴς θὰ ἦσαι ἂν δὲν κάμῃς ὅ,τι εἶνε ὀχληρὸν ἢ δυσάρεστον εἰς τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἦσαι αὐθάδης, ἂν ὁμιλῇς ὀλίγα καὶ ἀκούῃς πολλά, ἂν δὲν διακόπτῃς τοὺς ἄλλους ὅταν ὁμιλοῦν, ἂν δὲν τοὺς ὁμιλῇς μὲ *καταισβασμένα μοῦτρα*, ἂν εὐχαριστῇς ὅσους σοῦ κάμνουν καὶ τὴν ἐλαχίστην χάριν.

— Ἐνόησα, ἐνόησα· καὶ *ἀγεννεῖς* ποίους λέγουν;

— Ὅσοι δὲν εἶνε εὐγεννεῖς.

— Ἔχω μίαν συμμαθήτριαν εἰς τὸ σχολεῖον τὴν ὁποίαν καμμία δὲν ἀγαπᾷ· δὲν εἶνε διόλου περιποιητική· ὅταν ὁμιλῇ προσβάλλει μὲ τοὺς λόγους της τὰ ἄλλα κοράσια, νομίζει ὅτι αὐτὴ τὰ ἠξεύρει ὅλα, θυμόνει, ὑβρίζει, μαλόνει, καὶ ἡ ἀδελφή της μοῦ εἶπεν ὅτι ὅταν κάθηται εἰς τὸ τραπέζι δὲν περιμένει ν' ἀρχίσουν πρῶτον οἱ γονεῖς της ἀλλ' ἀρχίζει καὶ τρώγει αὐτή, τρώγει ὅλα τὰ γλυκίσματα καὶ δὲν φροντίζει διὰ τοὺς ἄλλους· *ἀγεννὴς* δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ κόρη;

— Μάλιστα, Ἀριάδνη μου· εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι κανὲν κοράσιον δὲν τὴν ἀγαπᾷ· μόνον τοὺς εὐγεννεῖς ἀγαποῦν καὶ ἐπαινοῦν εἰς τὸν κόσμον, ζητοῦν τὴν συναναστροφήν των καὶ τοὺς ἐκτιμοῦν, ἐν ᾧ τοὺς ἀγεννεῖς τοὺς ἀποφεύγουν, διότι ὅλους τοὺς δυσαρεστεῖ ἡ συναναστροφή των.

τοὺς ἀποφεύγουν, διότι ὅλους τοὺς δυσαρεστεῖ ἡ συναναστροφή των.

Ταῦτα τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της, ἡ δὲ Ἀριάδνη ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μάθημά της καὶ ἐμελέτησε πολύ· οἱ λόγοι τῆς μητρός της τῇ ἔκαμον βαθεῖαν ἐντύπωσιν, καὶ ἔκτοτε εἶνε μᾶλλον περιποιητικὴ πρὸς ὅλους, πρὸς τοὺς γονεῖς της, πρὸς τὰς συμμαθητρίας της, καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν γραῖαν ὑπηρέτριάν των, διότι θέλει νὰ εἶνε πάντοτε *εὐγενὴς* ἡ Ἀριάδνη.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ἡ Κυρία Ἀριστοκλέους εἶχεν ἀσθενῆ τὸν μικρόν της Ἀλκιβιάδην· δὲν ἔχει ἄλλο τέκνον καὶ δι' αὐτὴν ὁ Ἀλκιβιάδης της εἶνε ὁ κόσμος ὅλος, διότι ὁ σύζυγός της ἀπέθανε πρό τινος χρόνου.

Καθημένη παρὰ τὴν κλίνην παρετήρει μὲ πολὺ τεθλιμμένην καρδίαν τὸν ἀσθενῆ υἱόν της, τακόμενον ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τρέμοντα ἐκ τῆς ἀϋπνίας.

Τὴν πρωΐαν δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε τίποτε ὁ Ἀλκιβιάδης· ἔπαιζεν ὅπως συνήθως εἰς τὴν αὐλήν, καὶ μόναν ἄπαξ ἢ δὶς παρεπονέθη ὅτι ἠσθάνετο ὀλίγον πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸν λάρυγγα. Ἀλλ' ἐνόσῳ παρήρχετο ἡ ἡμέρα, τὸ παιδίον περισσότερον παρεπονεῖτο διὰ τὴν κεφαλήν του καὶ αἴφνης πρὸς τὴν ἑσπέραν ἡ μήτηρ του παρετήρησεν ὅτι εἶχε πυρετόν. Ὅλην τὴν νύκτα ἡ Κυρία Ἀριστοκλέους ἠγρύπνησε πλησίον τοῦ υἱοῦ της βασανιζομένη ὑπὸ σκέψεων πολὺ σκοτεινῶν καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὸ μόνον της τέκνον. Καὶ ὁσάκις τὸ βλέμμα ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ πατώματος ὅπου ἦσαν τὰ μικρὰ ὑποδήματα καὶ αἱ περικνημίδες τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ παρετήρει τὰ ἐνδύματά του, τὰ ὁποῖα ἐκρέμαντο παρέκει, θλιβερὰ σκέψις τῇ ἤρχετο πάντοτε εἰς τὸν νοῦν της: «θὰ τὰ φορέσῃ ἄραγε καὶ πάλιν; Ἐκεῖ πλησίον ἵστατο τὸ ξύλινον ἀλογάκι του, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ προσφιλέστερον παιγνίδιόν του, ἀλλ' αὐτὸς οὐδόλως πλέον ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ.

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἡ κυρία Ἀριστοκλέους εἶδεν ὅτι ὁ υἱός της ἔπασχεν ἀπὸ ὀστρακιάν· προσεκάλεσε τότε τὸν ἰατρὸν καὶ οὗτος διέταξεν ὅ,τι ἔπρεπεν. Οὐδὲν ὅμως ηὐχαρίστει τὸ παιδίον περισσότερον τοῦ ἄσματος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μήτηρ του ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐτραγώδει γλυκύ τι ἆσμα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὑγεία του ἐβελτιοῦτο καὶ μετά τινας ἡμέρας ὁ πυρετὸς ἐξέλιπεν ὁλοτελῶς· ἀλλὰ τὸ παιδίον ἦτο πολὺ ἀδύνατον καὶ ἔμενε τόσον ἥσυχον καὶ ἀκίνητον εἰς τὴν κλίνην, ὥστε ἡ μήτηρ του ἐφοβεῖτο εἰσέτι μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ ἀναρρώσῃ. Μίαν ἡμέραν μετὰ μεσημβρίαν, ἐνῷ ὁ Ἀλκιβιάδης ἔκειτο ἀναίσθητος σχεδὸν ἐκ τῆς ἀδυναμίας, ἠκούσθη κτύπος εἰς τὴν θύραν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε μικρὸν κάνιστρον μὲ τὸ ἐπισκεπτήριον τῆς Κυρίας Σιμωνίδου, ἐφ' οὗ, ἄνωθεν τοῦ ὀνόματός της, ἦτο σημειωμένον: *Διὰ τὸν ἀγαπητόν μου Ἀλκιβιάδην*.

— Ἰδέ, παιδίον μου, εἶπεν ἡ Κυρία Ἀριστοκλέους, ἰδὲ τί σοῦ στέλλουν!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἠκτινοβόλησαν ἀπὸ χαράν, καθὼς εἶδε τόσῳ προσφιλὲς δῶρον—τὸ μικρὸν κάνιστρον πλῆρες ἐκλεκτῶν καὶ εὐόσμων ἀνθέων, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον πέντε ὡραῖα πορτοκάλλια.

Ἡ εὐωδία καὶ ἡ λαμπρότης τῶν χρωμάτων τῶν ἀνθέων διέχυσαν τὴν φαιδρότητα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς· καὶ τὸ παιδίον ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἀνασηκώσωσιν ὀλίγον καὶ νὰ τὸν στηρίξουν διὰ τῶν προσκεφαλαίων, διὰ νὰ διευθετήσῃ τὰ ἄνθη καὶ νὰ κατασκευάσῃ ἀνθοδέσμας. Ὅλον τὸ ἀπομεσήμερον ἦτο εὐτυχὴς ὁ Ἀλκιβιάδης ἐνασχολούμενος εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν ἀνθέων· καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ ἰατρὸς ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ἰδὼν τὸν ἀσθενῆ του τόσον μεταβεβλημένον.

— Θὰ εἴπω εἰς τὴν Κυρίαν Σιμωνίδου ὅτι τὰ ἄνθη της τὸν ἐθεράπευσαν εἶπε γελῶν. Καὶ εἶτα προσέθεσε: τώρα πλέον πρέπει νὰ πάρῃ κάτι τι διὰ νὰ δυναμώσῃ. Δόσατέ του δυνατὸν ζωμὸν κρέατος καὶ αὐγὰ νωπά· καὶ μὴ φοβεῖσθε πλέον, Κυρία Ἀριστοκλέους μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐντελῶς καλά.

Τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα ὁ Ἀλκιβιάδης

ἐσηκώθη καὶ ἐπεριπάτησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐξῆλθε καὶ εἰς περίπατον. Ἦτο ὑγιέστατος. Οὐδ' αὐτὸς ὅμως οὐδ' ἡ μήτηρ του ἐλησμόνησαν τὸ σωτήριον ἐκεῖνο κάνιστρον μὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰ πορτοκάλια, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐστάλη καθ' ἣν στιγμὴν τὰ πάντα τοῖς ἐφέροντο σκοτεινὰ καὶ ἀπελπιστικά.

— Νὰ φυτεύσωμεν καὶ ἡμεῖς ἄνθη, μῆτερ, διὰ νὰ στέλλωμεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Δὲν θὰ γίνωνται καὶ αὐτοὶ καλὰ μὲ τὰ ἄνθη, ὅπως ἐγώ;

Ἡ Κυρία Ἀριστοκλέους ἐμειδίασε καὶ ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ της, λέγουσα:

— Πράγματι, Ἀλκιβιάδη μου, σὲ ἔκαμαν καλὰ τὰ ἄνθη καὶ βεβαίως θὰ φροντίσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ στέλλωμεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς διὰ νὰ λαμβάνωσι καὶ αὐτοὶ θάρρος καὶ νὰ αἰσθάνωνται καὶ αὐτοὶ ὅσην χαρὰν ἠσθάνθης καὶ σὺ ὅταν σοὶ τὰ ἔστειλεν ἡ καλὴ Κυρία Σιμωνίδου.

ΣΟΦΙΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

Γ'

Ἐκ τῶν δύω προηγουμένων πειραμάτων, ἐπείσθησαν, πιστεύω, οἱ μικροὶ φίλοι «τῆς Διαπλάσεως» ὅτι ὑπάρχει *ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις*. Ἀφοῦ δὲ σᾶς ἀρέσουν τόσον πολὺ τὰ πειράματα, ἰδοὺ καὶ ἓν ἄλλο πείραμα, εὐκολώτατον, τὸ ὁποῖον δύνασθε πάντες προχειρότατα νὰ κάμητε καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἐννοήσητε πάλιν ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις καὶ πόσον μεγάλη εἶνε ἡ δύναμις αὐτῆς.

Τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου ὕδωρ δὲν χύνεται

Λαμβάνομεν ποτήριον τὸ ὁποῖον γεμίζομεν *μέχρι στεφάνης*, δηλαδὴ μέχρι τῶν χειλέων, ἐπιθέτομεν ἐπ' αὐτῶν ἓν φύλλον χάρτου, καὶ ἐπὶ τούτου δ' ἐπιθέτομεν τὴν χεῖρα ἡμῶν καὶ τὸ ἀναποδογυρίζομεν, ὡς βλέπετε εἰς τὴν κάτωθι εἰκόνα. Παράδοξον πρᾶγμα! Τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου ὕδωρ δὲν πίπτει, δὲν χύνεται, ἀλλὰ μένει ἀκίνητον, ὡς νὰ ἦτο κολλημένον τὸ χαρτίον εἰς τὰ χείλη τοῦ ποτηρίου καὶ ὑπεβάσταζεν αὐτό.

Τί συμβαίνει; δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας; Καὶ ὅμως εἶνε ἁπλούστατον καὶ φυσικώτατον τὸ πρᾶγμα.

Τὸ ὕδωρ ἔχει βάρος, καὶ τὸ βάρος τοῦ ὕδατος ὠθεῖ τὸ χαρτίον ἀπὸ τῶν ἐντὸς πρὸς τὰ κάτω, ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα ἡ ὁποία πιέζει ὅλα τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς σώματα, ὡς εἴπομεν ὠθεῖ τὸ χαρτίον καὶ τὸ πιέζει ἀπὸ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἄνω καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἀπὸ τῶν ἐντὸς πρὸς τὰ κάτω πίεσις ἐξ οὐδετεροῦται ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΥΝΟΗΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑΤΕ τὴν πρώτην εἰκόνα τοῦ φυλλαδίου τούτου, μικροί μου φίλοι. Δὲν θὰ ἠσθάνεσθε περισσότερον ἐνδιαφέρον, ἂν ἐγνωρίζετε, ἢ ἂν ἀνεγνώσκετε κάτι τι περὶ τῶν παιδίων αὐτῶν; Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὐδὲν διήγημα. Τὸ διήγημα θὰ τὸ συνθέσητε ὑμεῖς. Ἕκαστος ἐξ ὑμῶν ἂς δοκιμάσῃ, ἂς σκεφθῇ πρῶτον νὰ εὕρῃ ἐντὸς τῆς φαντασίας του τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματός του, ἐπὶ τῇ βάσει, ἐννοεῖται, τῆς εἰκόνος, ἔπειτα ἂς σχηματίσῃ μὲ τὸν νοῦν του τὸν σκελετὸν τοῦ ὅλου διηγήματος καὶ ἂς ἀρχίσει τέλος νὰ τὸ γράφῃ.

Ὡς προανήγγειλα ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ, ἀπεφάσισα νὰ προκηρύττω τακτικῶς διαγωνισμούς· νὰ σᾶς προτείνω δηλαδὴ θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἐργάζεσθε ὅλοι, ἕκαστος κατ' ἰδίαν, καὶ νὰ μοὶ στέλλετε τὸ προϊὸν αὐτὸ τῆς ἐργασίας σας, ἐγὼ δὲ μετὰ καὶ ἄλλων ἐκ τῶν *κυρίων συνεργατῶν* μου θὰ συγκρίνωμεν αὐτὰ πρὸς ἄλληλα καὶ θὰ βραβεύωμεν τὸ σχετικῶς καλλίτερον ἐκ τῶν ἀποστελλομένων, ὅπως ἔπραξα καὶ κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς μεταφράσεως τοῦ γαλλικοῦ ποιήματίου: Ὁ μικρὸς Ἰούλιος.

Οἱ διαγωνισθησόμενοι κατὰ τὸν δεύτερον τοῦτον διαγωνισμόν, οἵτινες δέον νὰ εἶνε συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» μὴ ὑπερβάντες τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, πρέπει νὰ τηρήσωσι τὰ ἑξῆς:

α') Τὸ ὅλον διήγημα νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 750 ἕως 800 τὸ πολὺ λέξεις· δηλαδὴ 2 ἕως 2 ½ στήλας «τῆς Διαπλάσεως».

β') Νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμὸν «τῆς Διαπλάσεως,» ὑπ' αὐτὸν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ καὶ θέλῃ νὰ κάμῃ τοῦτο χρῆσιν, ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς του *ὀνόματος*) καὶ ἀφεύκτως τὴν ἡλικίαν του.

γ') Νὰ φθάσῃ ἡ Ἀπάντησις αὕτη εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 10ης τὸ πολὺ τοῦ προσεχοῦς Αὐγούστου.

Τὸ σχετικῶς καλλίτερον διήγημα ἐκ τῶν σταλησομένων ἐντὸς τῆς ὡρισμένης ταύτης προθεσμίας θὰ βραβευθῇ, θὰ ἐπαινεθῶσι δὲ τὰ δύο δευτερεύοντα καὶ θὰ τύχωσιν εὐφήμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ εἰς τὸ σχετικῶς καλλίτερον κριθησόμενον διήγημα ἔσται: α') ἡ δημοσίευσις αὐτοῦ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου μετὰ τοῦ ὀνόματος, ἢ τοῦ ψευδωνύμου, καὶ τῆς ἡλικίας τοῦ γράψαντος αὐτό· β') ἡ δημοσίευσις ἐν τῷ αὐτῷ φυλλαδίῳ τῆς εἰκόνος τοῦ γράψαντος τὸ βραβευθὲν διήγημα· καὶ γ') δῶρόν τι, ὅπερ σήμερον δὲν ὀνομάζω, ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς προξενήσω ἔκπληξιν, ἀλλὰ μὲ τὸ ὁποῖον εἶμαι βεβαία ὅτι πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ ὅστις τὸ λάβῃ.

Πιθανόν τινες, μὴ ἐννοοῦντες τὴν ἀξίαν τῶν διαγωνισμῶν, νὰ εἴπωσι μὲ τὸν νοῦν των:

— Καὶ εἰς τί τάχα δύνανται νὰ μᾶς ὠφελήσουν οἱ διαγωνισμοί; ὠφελοῦν ποτε οἱ διαγωνισμοί;

Ναί, μικροί μου φίλοι, ὠφελοῦν πολύ, πάρα πολύ, τόσον ὅσον οὐδὲ νὰ φαντασθῆτε δύνασθε. Διὰ τῶν διαγωνισμῶν ὑποκινεῖται ἡ ἅμιλλα· οἱ διαγωνιζόμενοι φιλοτιμοῦνται ποῖος νὰ φανῇ καλλίτερος, ποῖος νὰ παρουσιάσῃ τὸ καλλίτερον ἔργον ἕνα βραβευθῇ. Ποία ἠθικὴ ἀνταμοιβὴ νὰ βραβευθῇ τις εἰς ἕνα διαγωνισμόν! Ἀλλὰ διὰ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο νομίζετε ὅτι ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃ μόνον; Πρέπει ἐκτὸς τῶν χαρισμάτων τοῦ πνεύματος νὰ ἔχῃ καὶ φιλοπονίαν μεγάλην, καὶ θέλησιν σταθεράν, ὥστε νὰ ἐργασθῇ καὶ παραγάγῃ τοιοῦτον ἔργον, τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε ἄξιον βραβείου. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἀναπτύσσεται καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἡ ἐπιμονή, πράγματα πολὺ χρήσιμα εἰς τὸν βίον.

Ὁ διαγωνισμὸς δὲ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, τὸν ὁποῖον σήμερον προκηρύττω, ὠφελεῖ πάρα πολύ, διότι ἀναπτύσσει τὴν φαντασίαν καὶ τὴν παρατηρητικότητα τῶν διαγωνιζομένων, ἀποδεικνύει ποῖος ἔχει περισσοτέραν παραγωγικὴν εὐφυΐαν, ποῖος δύναται νὰ συλλαμβάνῃ ὡραίας ἰδέας καὶ ποῖος δύναται νὰ ἐκθέτῃ μὲ χάριν καὶ ζωηρότητα ὅσας ἰδέας ἔχει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του.

Δὲν εἶνε τόσον εὔκολον τὸ πρᾶγμα ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, ἀλλὰ τί δὲν κατορθόνει τις μὲ τὴν ἐπιμονήν του, ὅταν μετ' αὐτῆς ἔχει καὶ εὐφυΐαν, ὅπως πάντες βεβαίως οἱ μικροί μου φίλοι.

Θὰ εἶνε ἴσως τὸ πρῶτον διανοητικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον *συνθέτετε μόνοι σας*, τὸ ὁποῖον παράγετε ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν σας, μικροί μου φίλοι, ἀλλὰ τίς οἶδε πόσοι ἐξ ὑμῶν, καμμίαν ἡμέραν, μετὰ πολλὰ ἔτη, ἄνδρες πλέον τότε καὶ μεγάλοι συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς φήμης τῶν ἔργων σας καὶ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σας, θὰ ἀνομιμνήσκεσθε ὅτι τὸ πρῶτόν σας ἔργον ὑπῆρξεν ἡ σύνθεσις διηγήματος ἐν τῷ διαγωνισμῷ τῆς φίλης σας «Διαπλάσεως»!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ὑπῆγε μίαν Κυριακὴν μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἀνέγνωσε πολλὰ ἐπιτύμβια ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῶν τάφων, ἀλλὰ μὲ ἔκπληξίν του εἶδεν ὅτι ὅλα σχεδὸν ἐπῄνουν ὡς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τοὺς ἀποθανόντας.

— Πατέρα, λέγει ἐπὶ τέλους ὁ Κωστάκης, ἀφ' οὗ μόνον τοὺς καλοὺς θάπτουν ἐδῶ, τοὺς κακοὺς ποῦ τοὺς θάπτουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

⁂

Ὁ Κλέων ἔχει ἓν τρομερὸν ἐλάττωμα, εἶνε λαίμαργος. Μίαν ἑσπέραν ὁ πατήρ του εἶχε προσκεκλημένους πολλοὺς φίλους του εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐκεῖνοι συνωμίλουν καὶ ὁ Κλέων ἔτρωγεν, ἔτρωγεν. Αἴφνης ἀρχίζει τὰ κλαύματα.

— Τί ἔχεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατήρ του.

— Νά, χόρτασα καὶ δὲν μπορῶ νὰ φάγω πειά.

— Γέμισε ταῖς τσέπαις σου, τῷ λέγει μειδιῶν εἰς τῶν φίλων τοῦ πατρός του.

— Εἶνε γεμάταις φροῦτα καὶ γλυκίσματα καὶ δὲν χωροῦν τίποτε πειά! ἀπαντᾷ μὲ θλιβερὰν φωνὴν ὁ λαίμαργος Κλέων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πετεινοῦ.

Ὁ κ. Δημητριάδης ἐξῆλθεν εἰς περίπατον μὲ τὰ δύο μικρά θυγάτριά του, τὴν Ἑλένην καὶ τὴν Κλειώ.

Κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων συνήντησαν χωρικὸν ὁδηγοῦντα δύο ἀγελάδας: μίαν λευκὴν καὶ μίαν μαύρην.

— Νά, πατέρα, ἡ ἀγελάδα ποῦ κάμνει τὸ γάλα εἶπεν ἡ Ἑλένη, δεικνύουσα τὴν λευκὴν ἀγελάδα.

Καὶ ἡ Κλειὼ δεικνύουσα τὴν μαύρην:

— Νὰ καὶ ἐκείνη ποῦ κάμνει τὸν καφφέ, ἐφώναξε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ψιττακοῦ.

⁂

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις:

ΔΙΔΑΣΚΑΛ. Τίμας χρησιμεύουν, Ἡλία, οἱ ὀφθαλμοί;

ΗΛΙΑΣ. Διὰ νὰ βλέπωμεν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τὰ ὦτα;

ΗΛΙΑΣ. Διὰ νὰ ἀκούωμεν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τὰ μαλλιά;

ΗΛ. (σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγον). Διὰ νὰ τὰ κουρεύωμεν.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Κ. Μαυρουδῆ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀναγνώσατε πάντες, μικροί μου φίλοι, πρῶτα, πρῶτα τὸ περὶ φωτογραφιῶν καὶ τὸ περὶ διαγωνισμῶν (σελ. 82 καὶ 93).

Πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων μοὶ γράφουν ὅτι μελετοῦν μὲ πολὺ μεγαλείτερον ζῆλον ἀφ' ὅτου ἔμαθον ὅτι μέλλω νὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά των, διότι, λέγουν «*θὰ αἰσθανθῶμεν πολλὴν χαρὰν τὰ ὀνόματά μας μεταξὺ τῶν ἀριστευσάντων ἡ ἀγαπητή μας Διάπλασις*». Καθ' ἡμέραν λάβωσι τὸ φυλλάδιον τοῦτο θὰ ἔχωσιν ἴσως ἤδη ὑποστῇ τὰς ἐξετάσεις των· ἐγὼ περιμένω μετὰ χαρᾶς καὶ ἀνυπομονησίας τὸ "Αριστά των. Ἀγαπητοί μου φίλοι ὅσοι καὶ ὅσαι ἠριστεύσατε, σᾶς συγχαίρω! σᾶς συγχαίρω! Στείλατέ μοι τὸ πιστοποιητικόν σας.

Ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅσοι μοὶ στέλλετε τὰς λύσεις, καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὸν πνεῦμα καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο προϊὸν τῆς διανοίας σας, πρέπει ἕκαστον εἶδος νὰ τὸ γράφετε ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου καὶ ὄχι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐφ' οὗ μοὶ γράφετε τὴν ἐπιστολήν σας· διότι ὁ γραμματεύς μου εἰς ἄλλον φάκελον θέτει τὰς ἐπιστολάς, εἰς ἄλλον τὰς λύσεις, εἰς ἄλλον τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, καὶ οὕτω καθεξῆς δι' ἕκαστον εἶδος ἔχει καὶ χωριστὸν φάκελον· ὅταν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ γράφετε εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χαρτίον, εἶνε ὡς νὰ μοὶ λέγετε: *ὅλα αὐτὰ ὅσα σοὶ στέλλομεν, φίλη «Διάπλασις», μὴ τὰ λαμβάνῃς ὅτ' ὄψει καὶ μὴ τὰ δημοσιεύῃς*. Πρωτίστως πρέπει ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα φύλλα νὰ σημειώνητε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὸ ὄνομά σας μετὰ τοῦ ψευδωνύμου σας, ὅσοι ἐξελέξατε ψευδώνυμον καὶ προτιμᾶτε νὰ δημοσιεύω τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός σας.

Ἂν ἔβλεπες τὴν ἐπιστολήν σου, φίλε *Πετεινέ*, θὰ ἐκοκκίνιζε περισσότερον ὁ λόφος σου.... ἀπὸ ἐντροπήν· Ἐπιστολή, χωρὶς ἡμερομηνίαν ἠκούσθη ποτέ;

Δὲν εἶπον, ἀγαπητὲ *Ῥαταπλὰν-πλὰν-πλάν*, ὅτι πρέπει νὰ σημειώνωσι καὶ τὴν λύσιν τῶν *πνευματικῶν ἀσκήσεων* τὰς ὁποίας μοὶ στέλλωσι νὰ δημοσιεύω;

Ἡ φίλη μου *Αἰδὼ* παρακαλεῖται νὰ μοὶ στείλῃ ἄλλα καταλληλότερα αἰνίγματα καὶ νὰ μοὶ γράψῃ συχνά, διότι γράφει πολὺ ὡραῖα. Εὖγε, *Αἰδώ*!

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνω καὶ πρὸς τὴν *Ἀγγελιαφόρον Περιστεράν*.

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἔμαθον, ἀγαπητή μοι *Χαρίκλεια*, ὅτι παρεστήσατε εἰς τὴν οἰκίαν σας σὺ καὶ ὁ μικρότερός σου ἀδελφὸς καὶ ἡ ἐξαδέλφη σου τὸν «Ἑπταεστῆ ἐθελοντήν». Εἶν' ἀληθὲς ὅτι *Πέτρον* ἐξυσκολεύθητε ὀλίγον νὰ εὕρετε, ἀλλ' εὕρετε τὸν υἱὸν τοῦ γείτονός σας, ὅστις καὶ ἐπέτυχε πολύ. Γράψατέ μοι λεπτομερῶς πῶς ἔγεινεν ἡ παράστασις. — Γράψατέ μοι καὶ ὅσοι ἄλλοι τὴν παρεστήσατε, πῶς σᾶς ἐφάνη, διὰ νὰ σᾶς δώσω καὶ ἄλλας κωμῳδίας, ἂν σᾶς ἤρεσεν αὐτή.

Ἀγαπητόν μοι *Βόρειον Σέλας*, σοὶ συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν ἐκλογὴν τοῦ ψευδωνύμου σου. Στέλλε μοι, φίλε μου, πνευματικὰς ἀσκήσεις. Τὸ *λογοπαίγνιον* τὸ ὁποῖον μοι ἔστειλες εἶνε ὡραῖον καὶ μαρτυρεῖ ὅτι ὡς πρὸς τὴν εὐφυΐαν ὁμοιάζεις πρὸς τὸν πατέρα σου, εἴθε νὰ τῷ ὁμοιάσῃς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετάς.

Εἶνε δυνατὸν νὰ βαρύνεται ἡ καλή μου φίλη *Σοφία* νὰ μοὶ γράφῃ, ἐνῷ εἶνε τόσον φιλεργός; Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι θὰ ἦσο ἀπησχολημένη εἰς οἰκιακὰς φροντίδας· δὲν εἶνε ἀληθές, *Σοφία*;

Καλὲ *Γεράσιμε*, μὲ τὰ σωστά σου τὰ λέγεις ὅτι εἶνε μωρὸς ὅστις ἐμπιστεύεται εἰς τὸν πατέρα του; Οὕτω συνεπλήρωσας τὸ 32 ἐλλιποσύμφωνον: ἀντὶ νὰ εἴπῃς ἐμπιστεύεται εἰς τὸν καθένα, ἔγραψας ἐμπιστεύεται εἰς τὸν *πατέρα*. Εἰς ποῖον λοιπὸν πρέπει νὰ ἐμπιστεύωνται τὰ σώφρονα παιδία, ἂν ὄχι εἰς τοὺς γονεῖς των; Ἐγὼ δὲν δημοσιεύω τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ἁπλῶς μόνον διὰ νὰ διασκεδάζωσιν οἱ φίλοι μου, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ ὀξύνηται ὁ νοῦς των καὶ νὰ ἐξασκῆται ἡ κρίσις των· ὅταν λοιπὸν βλέπω νὰ ὑποπίπτωσιν εἰς τοιούτους παραλογισμοὺς λυποῦμαι κατάκαρδα, ναί, κατάκαρδα.

Καὶ κάποια *Ἀγγελική*! λύουσα τὸ 36 φωνηεντόλιπον ὑπέπεσεν εἰς λάθος ἀσυγχώρητον, τὸ ὁποῖον ἐντρέπομαι νὰ εἴπω.

Φίλε *Π. Κ. Α.* διατί μετὰ τοσαύτης πικρίας παραπονεῖσαι; Μήπως προεκήρυξα ὅτι δέχομαι καὶ *παραφράσεις*;

Τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος* καὶ ὁ *Ἐρυθρὸς Ψιττακὸς* στέλλουν τὰ συγχαρητήριά των πρὸς τοὺς βραβευθέντας καὶ ἐπαινεθέντας κατὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμόν. Ἀκούετε, Μαρίκα, Σοφία, Μεγάλη Χῆνα καὶ Ἀλέξανδρε;

Τὸ εἶπον καὶ τὸ ἐπαναλέγω: τὸ ψευδώνυμον πρέπει πάντοτε νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματος· ἄλλως ματαίως μοὶ στέλλετε ἐπιστολὰς καὶ λύσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο, ὅσοι μόνον τὸ ψευδώνυμόν σας γράφετε.

Προσφιλεῖς μου *ἀδελφοὶ Αὐγερινὲ* καὶ *Γεώργιε*, εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ τὸ εἴπω; ἕκαστος φίλος μου μόνον ἓν ψευδώνυμον δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὸ ὁποῖον θὰ διατηρῇ πάντοτε τὸ αὐτό, ὁσάκις μοὶ γράφει. Ποῖον λοιπὸν ψευδώνυμον προτιμᾶτε;

Δὲν σὲ λησμονῶ, φίλη μου *Ἰωάννα*, ἀλλ' ὅταν ἡ ἐπιστολή σου φθάνῃ καθ' ἣν πλέον ἐποχὴν εὑρίσκεται τὸ φύλλον ὑπὸ τὰ πιεστήρια, πῶς θέλεις νὰ σοὶ ἀπαντῶ ἀμέσως; — Διατί δὲν ἔλαβες καὶ σὺ ἓν ψευδώνυμον ὅπως τόσαι ἄλλαι φίλαι μου;

Φίλε μου *Κορκοράν*, καὶ αἱ *πνευματικαί* σου ἀσκήσεις καὶ τὸ *παιδικὸν πνεῦμα* τὰ ὁποῖα μαὶ στέλλεις εἶνε ἐξαίρετα· σὲ συγχαίρω πρὸ πάντων διὰ τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶνε δυσκολώτερον, διότι μόνον ὀλίγοι φίλαι μου μοὶ ἔστειλαν ἕως τώρα.

Προσφιλὲς *Ἀμάραντον Ῥόδον*, νὰ εἴπῃς εἰς τοὺς φίλους σου νὰ στέλλωσιν ἰδιαιτέρως ὁ καθεὶς τὰς λύσεις των ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου καὶ δι' ἰδιαιτέρας των ἐπιστολῆς ἄλλως δὲν θὰ δημοσιεύω τὰ ὀνόματά των. Αὐτὸ τὸ λέγω δι' ὅλους.

Ὁ ζωηρὸς *Σπινθὴρ* παρεκάλεσε τὴν ἀδελφήν του καί μοι ἔγραψε, διότι, λέγει, αὐτὸς ἔπεσε καὶ ἐκτύπησε τὴν δεξιάν του χεῖρα. Ἀχ! αὐτὴ ἡ ἀταξία! τοὐλάχιστον εἶσαι καλλίτερα; πότε θά μοι γράψῃς μὲ τὴν χεῖρά σου;

Καὶ ὅμως, *Εὔοσμον Μυριάνθεμον*, εἶν' εὐκολώτατον ν' ἀνάψουν τὰ τεμάχια τοῦ χαρτίου ἐντὸς τῆς φιάλης, ἀρκεῖ νὰ ῥίψῃς τὸ φωσφόρον πρὶν ἀκόμη καῇ τὸ θεῖόν του· μετὰ μεγαλειτέρας δὲ εὐκολίας θὰ ἐκτελέσῃς τὸ πείραμα, ἂν ἀντὶ χαρτίου θέσῃς ἐντὸς τῆς φιάλης βάμβακα ἀραιόν, ὅστις ἀνάπτει εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ τεμάχια τοῦ χαρτίου.

Ὁ κατάλογος θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς· ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Πολλοὶ φίλοι μου ἀπήντησαν εἰς τὸ 70 ἀπροσδόκητον: ὁ *λαιμαργότερος*. Λάθος σπουδαιότατον, διότι πρέπει νὰ ἠξεύρετε ὅτι ἡ «Διάπλασις» δὲν ἔχει φίλους τὰ λαίμαργα παιδία.

Περιμένω λοιπὸν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου, φίλη *Πηνελόπη*, τὰς ὁποίας βιβαίως θὰ συνέταξας ἐπίτηδες δι' ἐμέ· δὲν εἶνε ἀληθές;

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς νέας συνδρομάς, *Μαρία Τα-*

θεοδούλη. Ἀλλά, φιλτάτη μου, ποτέ! ἀκούεις, ποτὲ ἀπὸ τῆς συστάσεως μου δὲν εἶχον χιλίους μόνον συνδρομητάς, διότι περιοδικὸν τόσον πολυδάπανον ὡς ἐγὼ καὶ τόσον εὐθηνὸν δὲν δύναται μὲ χιλίους μόνον συνδρομητὰς νὰ συντηρηθῇ. Πέρυσιν εἶχον 3,500 συνδρομητάς. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀπορίαν σου: διατί θέλω νὰ πενταπλασιασθοῦν οἱ συνδρομηταί μου ὅπως ἐκδίδωμαι δὶς τοῦ μηνός, ἐν ᾧ σὺ νομίζεις ὅτι ἀρκοῦν νὰ διπλασιασθοῦν μόνον, σοὶ λέγω, ὅτι ἐγὼ μὲ ὅλους μου τοὺς ὑπολογισμοὺς μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὑρίσκω κατορθωτὸν τὸ πρᾶγμα, ἂν σὺ νομίζῃς ὅτι δύναται νὰ κατορθωθῇ κατ' ἄλλον τρόπον κάμε τὸν λογαριασμόν καὶ στεῖλέ μοί τον, καὶ θὰ σὲ ἀποκαλέσω Εὐεργέτιδα «τῆς Διαπλάσεως» ἂν μοι ἀποδείξῃς μὲ ἀριθμοὺς καὶ ὄχι μὲ λόγους ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκδίδωμαι δὶς τοῦ μηνὸς μὲ μόνον διπλασίους συνδρομητάς, δηλαδὴ μὲ 7000.

Φίλοι μου *Ἀλέξανδρε Μ.* καὶ *Ἀρίσταρχε*, καὶ *Φασιανέ*, καὶ *ἄλλοι* καὶ *ἄλλοι*, δὲν ἐνθυμεῖσθε ὅτι εἶπον πρὸς ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ μοι στέλλουν πνευματικὰς ἀσκήσεις πρωτοτύπους, καὶ ὄχι νὰ τὰς λαμβάνουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καταδέχεσθε νὰ εἰποῦν τὴν φίλην σας «Διάπλασιν» κλέπτριαν; ἔπειτα ὅσοι, ἀντὶ νὰ σκεφθῆτε νὰ δημιουργήσητε πνευματικὰς ἀσκήσεις, προτιμᾶτε νὰ τὰς εὑρίσκητε ἀλλοῦ ἑτοίμους καὶ νὰ τὰς ἀντιγράφητε, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὁμολογῆτε οἱ ἴδιοι ὅτι ὁ ἐγκέφαλός σας δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραγάγῃ τίποτε;

Εἶμαι εὐχαριστημένη, διότι ἀπέκτησα τοιοῦτον φίλον· ἀλλὰ προπάντων εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη διότι ἡ μήτηρ σου σὲ ἐνέγραψε συνδρομητὴν μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀνταμείψῃ τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ τὴν εὐγενῆ συμπεριφοράν σου. Εὖγε, *Ἀλέξανδρε Ρ.* εὖγε! Τοιούτους φίλους ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω πάντοτε, ἐπιμελεῖς καὶ εὐγενεῖς.

Κάμνεις πολὺ καλά, *Ἀειθαλὲς Ῥόδον*, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς σου ἐνασχολούμενον εἰς τὸ νὰ λύῃς τὰς *πνευματικὰς ἀσκήσεις*· τὸ πνεῦμα ὀξύνεται ὅπως τὸ μαχαίριον ὅταν τὸ ἀκονίζῃς· αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις εἶνε διὰ τὸ πνεῦμα ὅ,τι ἡ ἀκόνη διὰ τὸ μαχαίριον.

Αἱ ἐπιστολαί σου, *Ὑψιπέτα Ἀετέ*, εἶνε πλήρης ἐγωϊσμοῦ· μόνον οἱ ἀνόητοι ὑπερηφανεύονται, μόναν τὰ ἐλαφρὰ πράγματα πετοῦν ὑψηλά· παράδειγμα τὰ ἐλαφρὰ πτερὰ καὶ τὰ ἐλαφρὰ μυαλά.

Φίλε μου *Διονύσιε Ξανθέ*, ἡ ἐπιστολή σου μὲ συνεκίνησε βαθέως· εἶσαι πολὺ ἀξιέπαινος, διότι ἀγαπᾷς τόσον πολὺ τὰ γράμματα, μολονότι ἠναγκάσθης νὰ διακόψῃς τὰς σπουδάς σου· ἀλλὰ μὴ ἀποθαρρύνησαι· πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ἔμαθον μόνοι των. πολλοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ ποιηταί, ὡς ὁ δανὸς "Ανδερσεν τοῦ ὁποίου ὀλίγους μόνους μεταφρασμένους ἐδημοσίευσα ἐγὼ καὶ θὰ τοὺς ἀνέγνωσας βεβαίως, ὡς ὁ ἄγγλος Δίκενς, ὅταν ἦσαν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἦσαν εἰς πολὺ χειροτέραν κατάστασιν ἀπὸ σέ· καὶ αὐτὸς ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Γκάρφιλδ ἦτο λεμβοῦχος, ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Θάρρος, ἐργασία, ἐπιμέλεια, φίλε μου! τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τοὺς καλλιτέρους! Γράφε μοι συχνά, ἀφ' οὗ τόσον πολὺ ἐπιθυμεῖς νὰ μοὶ γράφῃς καὶ ἀφ' οὗ τόσον πολὺ μοὶ ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαί σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

73. Ἐλλιποσύμφωνον: *ἐ—*οὐ*—*α*οὐ*—ἀ***ώ*ου*—*ἠ—*υ*α*α***έ*ε*αι.—*ἠ—ἐ*α**ιοῦ*αι—εἰ**ἀ*—*υ**ου*ἀ*—*ῶ*—*ο*έω*—*ου—ἠ—*ῶ*—*ι*α**ά*ω*—*ου.—*ἠ—*α*η*ο*εῖ*—*α*έ*α—εἴ*ε—*ι*αίω*—εἴ*ε—ἀ*ί*ω*—*ἠ—ὁ*ι*εῖ*—**ὀ*—*οὐ*—ύ*η*έ*α*—*ου*ἐ—ἄ**ιο*—**ό*ο*.—*ἠ—*ε*ι**ό*ει—*ἠ*—*ε*ία*—*ῶ*—ἀ***ώ*ω*. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλαυκός.

74. Ἀναγραμματισμός: Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος ἀναγραμματιζομένη ὀργόνεται;

75. Λεξίγριφος Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέροντος Κηπουροῦ.

Μὲ κεφάλι ἀναστενάζω, καὶ ἀκέφαλον τονίζω.
Ἂν καὶ τὸν λαιμὸν μοῦ κόψῃς-μὲ συμπάθειο-ὀγκανίζω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιπερόσπειρου.

76. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εὑρίσκεται εἰς τὰς προθέσεις, τὸ δεύτερόν μου εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τοὺς στρατιωτικούς· τὸ σύνολόν μου δίδει πληροφορίας, χαράν, καὶ λύπην.
Ἐστάλη ἐκ Ζακύνθου ὑπὸ τοῦ Εὐόσμου Μυριανθέμου.

77. Ἱστορικὴ εἰκών: Εἷς φιλόσοφος μελετᾷ καὶ εἰς τὴν χεῖρα του κρατεῖ σφαῖραν, ἥτις πίπτουσα ἐντὸς λεκάνης χαλκίνης τὸν ἐξυπνᾷ, ἅμα ἀποκοιμᾶται.— Πῶς ὀνομάζεται ὁ φιλόσοφος καὶ ποία ἡ πατρίς του;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

78. Μυθολογικὴ ἐρώτησις: Ἥρως τις ἐπλήγη εἰς τὴν πτέρναν.— Διατί ὁ ἀντίπαλός του διηύθυνεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ βέλος του;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρυός.

79. Ἀριθμητικὴ ἐρώτησις: Μία κάμπη ἀναβαίνει εἰς δένδρον 12 μέτρα ὑψηλόν. Ἑκάστην ἡμέραν ἀνέρχεται 4 μέτρα, ἀλλ' ἑκάστην νύκτα κατέρχεται 3 μέτρα.— Πόσος χρόνος ἀπαιτεῖται ἕως ὅτου νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου ἡ κάμπη;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριθμοῦ Ἑπτά.

80. Αἴνιγμα: Τί πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ θερμαίνει καὶ ψυχραίνει;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζερὶν-ζὶν-ζοῦ.

81. Ἐρώτησις: Τί διαφέρει τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος ἀπὸ τὸ καινουργὲς πριόνιον;

82. Ἐρώτησις: Τί διαφέρει ὁ ὄφις ἀπὸ τὸ τύμπανον; Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ γέροντος Κηπουροῦ.

83. Ἐρώτησις: Τίνος δύνανται νὰ πέσουν τὰ γενέθλια ἅπαξ κατὰ τετραετίαν;

84. Λογοπαίγνιον: Ποῖον γρᾶμμα τοῦ ἀλφαβήτου εἶνε ὀλεθριότερον εἰς τοὺς στρατούς;
Ἐστάλησαν ὑπὸ Κορκοράν.

85. Λογοπαίγνιον: Ποίαν νῆσον ἀγαποῦν περισσότερον οἱ κυνηγοί;

86. Λογοπαίγνιον: Ποῖος εἶνε ὁ λευκότερος ποταμός; Ἐστάλησαν ὑπὸ Κρῖ-κρῖ-κρῖ καὶ Τοῦ-ροῦ-ρόῦ.

87. Λογοπαίγνιον: Τί πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, ἐνῷ τὸ κρατοῦμεν εἰσέτι εἰς χεῖράς μας, λέγομεν ὅτι τὸ *ἐρρίψαμεν*;
Ἐστάλη ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τοῦ Βορείου Σίλαος.

88. Λογοπαίγνιον: Πότε μία λέξις εἶνε εὐήθης;
Ἐστάλη ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ Π. Κ. Ἀποστολίδου.

89. Λογοπαίγνιον: Ποία θάλασσα εἶνε περισσότερον ἐντροπαλή;

90. Ἀπροσδόκητον: Τί διαφέρουσι τὰ πτηνὰ ἀπὸ τὰ ἀερόστατα;

91. Γρῖφος: Μῦ, Αἴσωπος ὅς, ἀλλὰ ζῶν!
Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ψιττακοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

52. Ὁ μωρὸς γνωρίζεται ἀπὸ ἓξ χαρακτηριστικά· ὀργίζεται ἄνευ αἰτίας· ὁμιλεῖ ἀνωφελῶς· ἐμπιστεύεται εἰς τὸν καθένα· ἀλλάσσει εὐκόλως γνώμην· ζητεῖ ὅ,τι δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν· καὶ δὲν ἠξεύρει νὰ διακρίνῃ τὸν φίλον του ἀπὸ τὸν ἐχθρόν του.— **53.** Εὐτυχῆ ἔθνη εἶναι οὐχὶ τὰ ἔχοντα πλείονας σοφούς, ἀλλὰ ὀλιγωτέρους ἀγραμμάτους.— **54.** Τὸ κακὸ ἀπ' τὴν ἀρχή του πρέπει νὰ θεραπευθῇ,- μὴ χειρότερα σοῦ φέρῃ.— Ἂν πονῇ τὸ δάκτυλόν σου πρέπει νὰ ἰατρευθῇ - μὴ πονέσῃ καὶ τὸ χέρι.— **55.** Πέτρα, πτερά.— **56.** Χαμαιλέων.— **57.** Γαλαξείδιον.— **58.** Ὁ Σωκράτης.— **59.** Ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Μίδας· διότι ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανὸς ἵνα κρίνῃ τίς ἐκ τῶν δύο ἦτο καλλίτερος μουσικός, ἐπροτίμησε τὸν αὐλὸν τοῦ Πανὸς ἀπὸ τὴν λύραν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οὗτος δέ, θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀμουσίαν τοῦ Μίδα, μετέβαλε τὰ ὦτά του εἰς ὦτα ὄνου, λέγων: μόνον ὦτα ὄνου ἠδύναντο νὰ κάμωσι τοιαύτην κρίσιν.— **60.** Ἡ φλόξ.— **61.** Ἡ ἄσβεστος.— **62.** Μελάνη.— **63.** Τὸ σήμερον.— **64.** Ὅταν εἶνε *τραπεζῖται*.— **65.** Πνεῦμα.— **66.** Ἡ Κίνα.— **67.** Ἡ ὄρνις τῆς κυρὰ Πέτραινας *εἶνε πιμελής* (εἶν' ἐπιμελής), ὁ δὲ Σωτήρης εἶναι ἀμελής.— **68.** Α, Γ, Π, (ἀγάπη).— **69.** Ὁ Βῶλος.— **70.** Ὁ ἐργαζόμενος καὶ κοπιάζων, διότι αὐτὸς ἔχει καὶ περισσοτέραν ὄρεξιν.— **71.** Ὁ μικρότερος φίλος «τῆς Διαπλάσεως», τρώγει τὸ μεγαλείτερον γλύκισμα, ἐνῷ τὸ μεγαλείτερον γλύκισμα δὲν τρώγει τὸν μικρότερον φίλον «τῆς Διαπλάσεως.»— **72.** Μὴ ἔσο ἄνους.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀλεξάνδρου Αἰκατερίνη, 5.— Ἀντωνιάδης Ἀθ. Ἀντ. 6 δ'. καὶ 8.— Ἀραβικὸς Ἵππος, 5.— Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, 4.— Βαλαβάνη Μαρία καὶ Ὄλγα, 6.— Δραγάσσης Χ. Ἐμμ. 5.— Ζωχιὸς Ι. Γεράσιμος, 4.— Καρχαρίας, 5.— Κρασσᾶ Α. Σοφία, 3.— Λερναία Ὕδρα, 14.— Λεοντίδης Ι. Στεφ. 7.— Ματτιᾶ Λίνα, 2.— Μαυρουδίνης Ἀλεξ. 10.— Μιχαλινὸς Θ. Ἀντ. 1. (Μόνον ἕν; Ἀντώνιε;).— Μιχαλόπουλος Ι. Γ. 5.— Μπενὶ-ζούγ-ζούγ, 7.— Νάρκισσος, 14.— Οἰκονόμος Ἀρ. Ἐμμανουήλ, 15. (Εὖγε, Ἐμμανουήλ!)—Παχὺς Γ. Ἀλεξ. καὶ Θεοδ. 5.— Πέπιζα Κ. Μαρίκα, 4.— Σείδα Βασιλικὴ καὶ Πετρ. 5.— Ταμπουρατζῆ Καλλιόπη, 6.— Τσοκόπουλος Γ. 9.— Φίλων Κ. 3.— Χαμ-Σπιγκλερ, 14.— Χέλμης Χ. Γ. 8.— Ψαρούδας Γ. Ἰωαν. 2.— ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Παξινόπουλος Σ. Α. 3.— ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Βλασοπούλου Κ. Κονδύλω, 6 δ'.— ΔΡΑΜΑΣ: Ἀντωνιάδου Ἐλευθερία, 5, δ'.— Βούτσιουβαρ Γ. Περ. 2, δ'.— Μωσετζῆς Σ. Ι. 1, δ'. (Μόνον ἓν Ἰωάννη;).— Παπαχαραλάμπους Μαγδαλινή, 4 δ'.— Τιριακίδου Γ. Σοφία, 5, δ'.— ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Εὔοσμον Μυριάνθεμον, 7 δ'. καὶ 11.— Ξανθὸς Ι. Διονύσιος, 3 δ'.— ΚΑΛΑΙΠΟΛΕΩΣ: Παντερμαλῆς Ἀλεξ. 3, δ'.— ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Ταβελούδη Μαρία, 1 δ'. (Καὶ συ, Μαρία, ἓν μόνον;).—ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ: Κουρτίδης Π. Ἀριστόδημος, 2.— Μαραγκοῦ Γ. Ἑλένη, 2, δ'.— Νικολαΐδης Γ. 10.— Ῥόδον Ἀμάραντον, 10.— Σαρι-Ἀλίκου Α. Παναγ. 10.—ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ: Τσαλὴς Γ. Παντ. 12, δ'.— ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἀειθαλὲς Ῥόδον, 10.— Ἰατροῦ Γ. Πηνελόπη, 9.— Μελισσηνὸς Ι. Γεράσιμος, 10.— Νικολοπούλου Ν. Ἀγγελική, 6.— Πολίτης Κ. 13.— Ῥαταπλὰν-πλὰν-πλάν, 9.— Συλαϊδῆς Π. Φ. 4.—ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἀργυρόπουλος Α. 1, δ'. (ἕν! μόνον ἕν;).—ΠΑΤΡΩΝ: Μελαβίτη Ἀναστασία καὶ Ἑλένη, 9.—ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀποστολίδης Κ. Π. 8.—Κωνσπισόπουλος Α. Κωνστ. 4.— Σκλαβούνη Ι. Χρυσώ, 7.— ΣΥΡΟΥ: Καγκάδη Ἰωάννα, 13.— Κολιοπούλου Αἰμυλιά, 8 δ'.—Μαυρολέοντος Β. Ἑλένη, 7, δ'.— Παρώδη Ι. Μιμήκα, 6, δ'.— ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ: Κωνσταντινώφ. Κ. Σπ. 5, δ'.—ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μεντῶρος Ἀναστ. Παναγ. 13.— ΥΔΡΑΣ: Καθηκούρης Ἐμμ. 2.

Συνδρομὴ ἐτησία καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας **10** ἕως **12** συνδρομὰς στέλλεται ἓν φύλλον δωρεὰν καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἀφίεται δ' ἔκπτωσις δραχ. **20** ἐπὶ ταῖς **100** εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν **12**.— Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων ἑλληνικῶν, γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν, ἐὰν δὲ εἶναι πολλαὶ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης—οὐχὶ δὲ καὶ τῆς Ἰονικῆς—δι' ἐπιταγῶν, διὰ χρυσῶν νομισμάτων. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν διευθυντὴν «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Ἑρμοῦ 72 πρὸ τῆς Καπνικαρέας, ἐν Ἀθήναις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλᾶ — 1881. Β', 75